

Πρεβεζάνικα Χρονικά

ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ, 57-58 (2021)

Η ποίηση θέτει μόνο ερωτήματα; - Στην αναμονή σπαταλιέται η ζωή μας - Πρωινό - Σκόρπια - Εκτεθειμένος - Ψιθυριστά - Έλα σε μένα

Σπύρος Σίσκας

doi: [10.12681/prch.36569](https://doi.org/10.12681/prch.36569)

Copyright © 2024, Σπύρος Σίσκας

Άδεια χρήσης [Creative Commons Αναφορά 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Σίσκας Σ. (2024). Η ποίηση θέτει μόνο ερωτήματα; - Στην αναμονή σπαταλιέται η ζωή μας - Πρωινό - Σκόρπια - Εκτεθειμένος - Ψιθυριστά - Έλα σε μένα. *Πρεβεζάνικα Χρονικά*, 392-396. <https://doi.org/10.12681/prch.36569>

Σπύρος ΣΙΣΚΑΣ

Η Ποίηση θέτει μόνο ερωτήματα;

Ενοχές περπατούν τις νύχτες, τρίζουν οι σκάλες και τρομοκρατούν.
Ακολουθώντας τις σκιές ξοδεύτηκαν οι ζωές μας.

Τρεκλίζοντας.

Προσμένοντας να σαλπάρουμε μήπως και βρούμε τη χαμένη αθώ-
τητά μας,

για να ακουμπήσουμε τον ορίζοντα ή να φτάσουμε στον ουρανό¹

Τι παίρνουμε όταν τα αφήνουμε όλα πίσω μας; Άδεια μυαλά; Άδεια
σώματα;

Μπαινοβγαίνουν στους πίνακες του Μπέικον με φόβο θανάτου και
απόγνωσης. Μαύρο το χρώμα. Μαύροι και οι καθρέπτες.

Να σταματήσουμε τη χρήση των χρωμάτων; Και των λέξεων; Αλή-
θεια τι υπάρχει ανάμεσά τους; Η ψυχή ή το κενό;

Μερικές, τις πιο ατίθασες και ξεδιάντροπες, τις κρέμασα στο τσιγκέλι,
άλλες ακονίζουν πάλι τα μαχαίρια τους, οι υπόλοιπες ξαπλωμένες
στην αυλή μου

στεγνώνουν στον ήλιο απ' τον ιδρώτα και το αίμα.

Την εκθρόνισαν τελικά τη διαίσθηση. Φτιάξαν τον στοχασμό και έτσι
χάσαμε τις καρδιές μας.

Βαριές οι ανάσες όπως και τα βήματα.

Μην αφήσεις τα χρόνια να περάσουν γιατί στο τέλος τι μένει;

Χίμαιρες και οράματα;

Κυνηγημένα, τυραννισμένα, ουρλιάζοντας απ' τον τρόμο της απώλειας,
της λύτρωσης απ' τις ψευδαισθήσεις.

Για τον Έρωτα μιλάμε.

που πέρασε νύχτες μέσα σε βρεγμένους λάκκους
ασθμαίνοντας,

δίχως να αρθρώσει μια λέξη, γιατί το πάθος απαγορεύεται,
από εκείνους που κάνουν ότι ζουν.

Δεν είναι η ζωή ό,τι αυτοί αποφεύγουν;

¹ «Sky pilot, you'll never, never, ever reach the sky», Animals, *Sky pilot* (1968).

Στην αναμονή σπαταλιέται η ζωή μας

Στην αναμονή σπαταλιέται η ζωή μας.
Έρχονται, ολοένα έρχονται και ποτέ δεν φθάνουν,
η γαλήνη, μέσ' απ' την τρέλα,
η ευτυχία, μέσ' απ' το σκοτάδι,
η σιωπή.

Αιμορραγούμε.
Μεταγγίσεις συνεχείς, μέχρι να βρούμε τη φωνή μας,
να συρθούμε πρέπει γονατιστοί στον δρόμο της άγνοιας
και να χάσουμε τη θέση μας στον κόσμο,
για να αντικρίσουμε τη λέπρα μας.

Από τον σταυρό μου κατεβαίνω την πόλη να αφουγκραστώ,
και των ανθρώπων τον παλμό.
Στις τρύπιες μου παλάμες όλα τα μηνύματα,
από πεθαμένους φίλους, απ' τη μνήμη, στριφνά και δυσανάγνωστα.
Εξομολογήσεις μυστικές πάνω απ' τα μηνύματα.
Ρέουν οι λέξεις σαν το αίμα, σταγόνες Αγάπης.
Βαραίνει ο σφυγμός

Πώς να αγγίξω πάλι το πάθος;
Το πάθος για το όνειρο,
το πάθος για τη ζωή.

Κουράστηκαν τα μάτια μου να κοιτάζουν τη θάλασσα.

Πρωινό

Σήμερα το πρωινό φως στο δωμάτιο
είναι απόκοσμο,
γεμάτο λυγμούς και μερικές κηλίδες αίματος,
που τα δάκρυα μου,
να καθαρίσουν δεν μπορούν,
παρά μόνο οι άγγελοι,
με μια ησυχία που αναπνέει.
Μετεωρίζομαι σαν φωτιστικό,
χωρίς οροφή και πάτωμα.

Στην αυλή μου βγαίνω τα πουλιά για να ταΐσω,
 κι οι δροσοσταλίδες αστράφτουν απο χαρά στον ήλιο,
 σαν τις στιγμές που έζησες εδώ,
 με πρόσωπο και ήχο.
 Ευτυχώς που μοναξιά υπάρχει μόνο
 στον κόσμο των σκιών.

Σκόρπια

Θόρυβοι απόκοσμοι, μακρινοί,
 στρατιώτες κουρελιασμένοι,
 παράφοροι έρωτες που πνίγονται
 και πεθαίνουν στην ερημιά,
 έρχονται, ολοένα κι έρχονται,
 σε φέρετρα εραστών πάθους απαγορευμένου.

Βρέχει κι η ματιά διαλύεται στις στάλες.
 Μολύβι η σιωπή.

Γολγοθάς, φορτίο βαρύ.

Εγκαταλείψαμε τους σταυρούς,
 κουτσαίνοντας και ασθμαίνοντας,
 με ψεύτικες φωνές βαδίζουμε,
 κλειδωμένοι έξω απ' τις καρδιές μας.

Πυγολαμπίδες οι παλάμες των ψαράδων στο πέλαγος.
 Λάμπουν τα μάτια.
 Κι ο βεδουίνος με σιδερένια κελεμπία,
 στην αστραφτερή RRs του, κόκκος άμμου.
 Κάτι σαν πρόσφυγας.

Μνήμης επιλογές οι ζωές μας.
 Ιστορίες που φτιάχνουμε.
 Χαρακιές λεπίδας στο πρόσωπο οι σκέψεις,
 κι αυτή η ερημιά δεν είναι τραγούδι ή χορός.
 Αστρογάλανος ο Σείριος
 και το φεγγάρι πύρινος κλοιός.
 Αμίλητο.
 Στάζει ομίχλη.

Εκτεθειμένος

Εκτεθειμένος, μα πόσο εκτεθειμένος,
σε κάθε φύσημα ματαιοδοξίας,
σε κάθε πληγή,
από ιδέες και αισθήματα αλλόκοτα,
ντυμένα με λέξεις επιτήδειες,
λέξεις μεταμφιεσμένες,
λέξεις αμήχανες,
λέξεις που μας ορίζουν,
και μετά μας ξερνάνε.

Με την θλίψη να κυλά αθόρυβα στο μεδούλι μου,
και μια ανοιξιάτικη αύρα να χαϊδεύει λυπημένες ψυχές,
στα σκοτεινά βαδίζω, σε λάθος χρόνο,
μαζί με άλλους που τον αρνούνται,
στην αιωνιότητα ρίχνοντας ματιές φευγαλέες.

Γονυκλισίες στο ιερό,
θυσίες στην πανσέληνο,
να συντριβώ πρέπει για να σηκωθώ,
για να γίνει το χώμα φως,
να ανοίξουν οι καρδιές
και να τρέξει το αίμα.
Τι μου έμεινε ακόμη;
Τι στ' αλήθεια να προσμένω;

Ψιθυριστά

Ψιθυριστά οι λέξεις.
Ψιθυριστά και τ' όνομα.
Ψιθυριστά το αίμα.
Στα νύχια, στα μάτια, στα χείλη.

Όνειρα που δεν μιλούν,
αλλά λεν πολλά, σαν τις ηλικίες μου.
Δυσνόητα.
Πάντα με έλλειμμα στο ζύγι, κουρελιασμένα σέρνονται.
Σαν κάτι.

Ψιθυριστά οι ικεσίες.

Ψιθυριστά κι οι προσευχές.
 Ψιθυριστά οι προσφορές και οι θυσίες.
 Στο έλεος. Στο πάθος.

Τι κι αν το τέλος ξαναγυρίζει στην αρχή.
 Ίδιες οι προδοσίες.
 Ίδια και η σφαγή.
 Ίδιος ο θρήνος.

Έλα σε μένα

Έλα σε μένα,
 σαν ήχος απαλός, σαν μελωδία,
 σαν το αεράκι του Μπλέικ,
 που τυλίγει με έρωτα τους ανύποπτους περαστικούς.

Έλα σε μένα,
 σαν βρυχηθμός, σαν αστραπή που σκίζει την άβυσσο,
 σαν ουρλιαχτό.
 Άμμος κινούμενη η πραγματικότητα,
 διαρκώς μου ξεφεύγει,
 κυνηγώντας, μη ξέροντας τι,
 σαν τους μουσικούς της Be-bop,
 γεμάτοι ερωτήματα,
 γεμάτοι ρίσκο για το νέο.
 Θρησκευείς και ιδεολογίες, αποπνικτικοί μηχανισμοί,
 τυπολατρίες δεισιδαιμονικές, μύθοι και αυταπάτες,
 αποξενωμένοι ο ένας απ' τον άλλο,
 βλέπουμε και σκεφτόμαστε λέξεις,
 νομίζοντας πως ζούμε.

Έλα σε μένα,
 μαζί να πλανηθούμε, πορεία στα τυφλά,
 με κουρέλια να ντύσουμε τις μοναξιές,
 και πυξίδα την αγάπη,
 για μια ενόραση,
 της ίδιας μας της φύσης.
 στο απέραντο του εαυτού μας ν' ανοιχτούμε.
 Έλα σε μένα.